

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

XXVIII. De periculo cujusdam belli.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

possumus, nam quod suum erat illi vere dedimus. Piscis in aqua rubeo colore fulgidam magna perspicit aviditate prædam qua illum capere volunt; verum hamum non videt: sic mundi circa venenum, cujus latet damnum.

Tu vero si recte converti velis, aspice tuum sponsum, omnis mundi Dominum, quam pulchre vestitus adstet: pelle vestitus, cruore fulgidus, colore nigro, virgis variatus, columnæ astrictus, ubi pro tuo amore tam amara suscepit vulnera.

His in cor accessum concedas, quatenus mundi fallaciam vitare queas; quod si ultra progredi sancta cogitatione peroptes, attolle oculos, et in cruce pendentem considera, alto deputatum supplicio, ante omnium oculos sanguine profluentem. Cujus habitus cor tuum sibi devinciat: ejus imperiales oculi lacrymis suffusi, Cor dulce amore effluens; vocem vero auscultare, te Dei amorem bene docebit: necnon malleorum strepitum et ictum, qui illum manibus pedibusque cruci affigunt. Item recordare vulnus lanceæ quæ per latus ad intima cordis pertransiit; de quo tua omnia defleas peccata, atque sic Dei notitiam percipias. Nunc acutissimamquam in capite defert coronam considera; illam præ omnibus osculare, magnamque inde voluptatem frueri; hujus recordare qualiter pro tuo magno voluit amore mori. Sic nemo te decipiat, sic in ejus æterno regno regina esse poteris; hic pugna, hic vince cum lætitia omnem mundi amaritudinem.

XXVIII. DE PERICULO CUJUSDAM BELLI.

MIHI quam maxime enixe commendatum est ut pro necessitate quæ nunc in Saxonia et in Thuringia urget, orarem. Cui cum laude et magno desiderio intenderem, me tamen suscipere Dominus recusavit, inque severo permansit silentio, quod dies quatuordecim sustinere in amorosa patientia debui. Tunc dixi ad Dominum: Eia, dilecte Domine, quandonam aderit placita tibi hora in qua volueris et ego debuero pro hac necessitate deprecari? Et ostendit se mihi, dixitque Dominus: Qualis matutini multis coloribus jucunde fulgens aurora, tales sunt pauperculi qui varia neces-

sitate nunc urgentur; sed post ortum æternæ claritatis, in æterno sole, cum magna lætitia post hanc necessitatem fulgebunt. Sic enim sanctificati et clarificati erunt ut sol, cum lætus ad orientem exurgit, et ad summum inde ascendit cœlum. Sunt quidem in hoc exercitu nonnulli qui nonnisi necessitate atque metu compulsi, ex mea voluntate captivi vel corporibus soluti, ad me pervenire poterunt. Qui sunt belli causæ, hi ex se detestabiles et in operibus crudeles, qui etiam meæ divinæ domus imagines impetunt. Quos, ut optime scio, manet æterna perditio. Qui vias latrociniiis infestantur, nisi bellum esset, ut fures et falsi homines reputarentur; ita mali bonos beatos efficiunt; verum hoc modo per ærumnas suas Deus ad se trahit, quos aliter lucrari non posset.

Sic de piis et devotis mihi locutus est Dominus, nec adhuc scio qualem hoc accipiat finem: hoc tantum pro certo scio me Dei amicos ex corde refecturam esse; hoc pro certo scio Dei amicos, licet multa sustinentes mala, in ejus obliivione nunquam esse venturos, verum in omni sua necessitate illum sibi auxiliatorem atque consolatorem experturos. Sic igitur militare et cum gaudio pati debemus, si coram Deo fulgere optaverimus.

XXIX. DE QUADAM DOCTRINA.

VISNE cor tuum ad Deum totum convertere? tunc de tribus edoceri debes: Ab omni peccato time, ad omnem virtutem alacri animo esto; in omni bono constans persevera; sic perduces ad bonum finem vitam tuam. Quod si hoc perficere eniteris, utique cum Dei auxilio adimplebis. Hic constans Deum deprecare, et omnem tuam molestiam suaviter sustinebis. Ora pure, Deoque diligenter famulare, sic multa ditaberis jucunditate.